

3 Евангелля св. Марка

Праз некалькі дзён Езус зноў прыйшоў у Кафарнаум, і разышлася вестка, што Ён у доме. Адрозу сабралася столькі народу, што ўжо не было месца каля дзвярэй. І Ён прамаўляў да іх. Прыйшлі да Яго чацвёрэ, якія неслі паралізаванага. Не маючы магчымасці прынесці яго да Езуса з-за натоўпу, разабралі страху, дзе Ён быў, і, зрабіўшы дзіру, спусцілі насілку, на якіх ляжаў паралізаваны. Езус, убачыўшы веру іх, сказаў паралізаванаму: “Дзіця, даруюцца табе грахі твае”.

Там жа сядзелі некаторыя з кніжнікаў і разважалі ў сэрцах сваіх: “Чаму ён так гаворыць? Ён блузнерыць: хто можа дараваць грахі, калі не сам Бог?” Езус, адрозу ж даведаўшыся ў духу сваім, што яны так думаюць, сказаў ім: “Чаму так думаеце ў сэрцах ваших? Што лягчэй: ці сказаць паралізаванаму «даруюцца табе грахі твае», ці сказаць «устань, вазьмі насілку сваю і хадзі?» Але, каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае на зямлі ўладу дараваць грахі, кажа паралізаванаму: “Табе кажу: устань, вазьмі насілку сваю ды ідзі да дому свайго”. Той адрозу ж устаў і, узяўшы насілку, выйшаў перад усімі, так што ўсе дзівіліся і славілі Бога, кажучы, што ніколі такога не бачылі. †

Мк 2, 1-12

Езус і сябры даюць свабоду

У асноўным усе мы (за малым выключэннем) можам хадзіць самастойна. Мы лічымся гаспадарамі свайго лёсу. Але калі затрымацца і лепш паглядзець на сябе, мы б адкрылі не адно абмежаванне, якое стрымлівае нашыя рухі. Радасць жыцця абмяжоўваюць разнастайныя формы зла. Пачаўшы з таго зла, якое заключаецца ў нас саміх, і заканчваючы знешнімі абмежаваннямі. Ужо не беручы пад увагу хваробы, нас часта паралізуюць у дзейнасці разнастайныя формы залежнасцей, неўпарадкаванае жыццё, даўнія дакоры сумлення, якія ўвесь час непакояць, ці хаця б звычайная лямота. А звонку? Самыя блізкія людзі, якія нас не разумеюць, паталагічныя сітуацыі ў сям’і, цяжкае эканамічнае становішча, цяжкаўспрымальныя грамадскія і палітычныя ўмовы.

Евангелле прапаноўвае рашэнне: аказацца каля Езуса і пачуць тое, што падняло паралізаванага на ногі і вярнула яго да жыцця. Але спачатку патрэбны правераныя верай сябры. А можа, і я камусьці патрэбен?..

Кс. Яраслаў Грынашкевіч